

10

EPISTOLAE**VIRORUM DEXTRORUM****DE****FACINORIBUS CONTUMELIOSIS****SAECULI XIX.****HIC****LIBELLUS APPARTINET ABORDINATIS****OMNIUM TERRARUM.****EDITIO ALTERA.**

ISLEBIAE,
APUD F. KUHNITUM.
MDCCCXLIX.

134

EPISTOLAE

VIRORUM DEXTORUM

LACRIMABILES CONTUMELIOSIS

Homines sinistrae partis, dum ministerium opprobriis et
maledictis cumulant, comparandi sunt canibus, quae lunae ma-
jestatem allatrant.

Auctor anonymus anti - democraticus
in gazetta Vossica.

III

LIBELLIS APPARTINET ABORDINATIS

EDITIONE ALTERA

ISLEBIAE

APUD F. KUBITZKY

ADDECTIS

I.

Chalybaeus, professor mysticus Berolinensis, ululator regio-borussicus concessionatus, E. S. D. *)

Rotavicio suo S. D.

Si vales, bene est; ego vero non valeo. Qui enim valere possim in concilio, quod in quacunque sessione excelsam suam originem obliviscitur, moresque et opiniones prae se fert, ac si ortum esset de faece populi, electum ab electoribus originariis XXIV annorum et nullius pecuniae, nec vero natum ex ingeniis hominum, quibus merita, aetas suevica, pietas, calliditas, talenta denique et virtutes insunt.

Exclamarem cum Salvatore nostro: Vae tibi, Jerusalem, nam majorem pietatem inveni in pago Telovico, quam in camera prima!

Tu vero, quid sit, quaeres, et unde haec tristitia, et quae causa querelis?

*) Nota. Non intellexerunt viri docti haec signa, itaque conjectit quidam: E. S. J. Quamquam vero et haec lectio bonum sensum haberet, altera tamen, quam nos exhibuimus, multo praeferenda est. Significant enim istae literae nihil aliud quam: ex societate denunciatorum, quod vernacula lingua est: cin Denunciantenvereiner.

Uno quodam exsecrando, pestilentiali, infernali verbo omnis meus dolor, omnis saeculi calamitas, omnis thronorum et privilegiorum ruina comprehenditur — sed horret animus et stilus repugnat scribentis. Tamen et hoc perferre juvabit.

Itaque audi inauditum, intellige, quod intelligi non potest, accipe tranquillo animo, quod animum meum dilaceravit ac fere perturbavit: nostrum quoque, sanctum ut putabam, gremium infectum est fractione illa, quae infernalis originis videtur, cui ipsum nomen infaustum inhaeret: fractione sinistra.

Apage, Satanas!

Quid faciamus, o lux mea, o fidelissima virorum reagentium columna?

Juvabitne, flexis genibus, passis capillis, oculis contortis precationes facere, ut Divina clementia illam pestem avertat? — An melius erit, concilium depravatam dissolvere et domum mittere, renitentes vero, si qui erunt, auxiliantibus bajonnettis, quas Wrangelius amicissimus libentissime administrabit, ex urbe expellere?

Quamquam enim Deus et Salvator noster una cum Spiritu sancto solus mihi fons salutis, solum praesidium meum fuere et adhuc sunt, tamen interdum mundanis remediis non plane abstineri posse optime intellexi.

Tua quae sit de infelicissima re sententia quam ci-

tissime velim scribas. Interim, crede mihi, a cantu matutino galli usque ad ipsam mediam noctem non desinam, clementiam Divinam precibus et fletibus adgredi.

Vale.

Postscriptum. Jamjam, quae adhuc precatus sum, non sine effectu fuere. Oh, magna et incredibilis est Dei gratia et patientia in aetate perversissima. En, nostris quoque temporibus signa et miracula fiunt. Afferebat enim modo amicus spectatissimus Rhedarius, gazettae crucificatae amabilis redactor, nuntium optatissimum, mortuum esse aut saltem apoplexia graviter afflictum Forckenbeckium, bestiam horrendam, quae inter furiosissimas sinistrae partis sedebat. Nunquam profecto Deus suos deseruit.

Vale ierum.

II.

Rotavicius, magnus magister in societate propagandae reactionis, amico suo Chalybaeo, professori mystico, S. D.

Quid fles, amice, uti vetulam decet et infantes? Quid ista verba et voces pietistici coloris in epistolam ad amicum involvisti, ac si in ipsa camera, aut in collegio studentium orationem haberès? Non ille mos fuit

inter amicos, ut in colloquiis et in epistolis privatis tales sese gererent, quales a populo haberi studebant. Nos vero jam diu consentiebamus, affectationem istam sanctitatis, verba ista bombastica ex bibliis sacris exhausta, delicatam oris vultusque compositionem, re vera nullius momenti esse et quae risum excitarent, sed praecipuis adnumeranda esse machinationibus, quibus mundus decipiendus est. Itaque puris verbis, privatis ab omni decoratu mystico et pietistico, sententiam tuam explices quaeso; ego, uti virum militarem decet, breviter respondebo. Nimia autem mihi visa est anxietas tua; contrarie, oppositio, qualis in camera prima exstitit, exoptata mihi fuit. Quid enim? Camera, si oppositio deest, longaevam vitam ducet, neque unquam dissolvetur ista, neque bajonnetis ex urbe expelletur. Hoc autem tu quoque persuasum habebis; omnes istas ingeniorum seditiosorum inventiones, quas cameras appellaverunt, delendas esse et memoriam earum penitus ex animis hominum tollendam. Camerae enim dexterrimae sint licet, et dexteriores quam ipsum ministerium, tamen semper aliquid rebellatorii habent, habent, dico aliquid, quod olet sovranitatem populi, nefariam atque insanam doctrinam, unde laborant principes, ministri, nobiles, possidentes, omnes denique, qui nati sunt, ut plebi imperent. Ipsa existentia camerae facinus altae prodicionis est et

morte puniendum. Quippe ortae sunt omnes camerae, quod nemo dubitabit, contra voluntatem principum. Principis autem voluntas, ut Corpus juris ait, suprema et inviolabilis lex est, et quicumque huic voluntati repugnat, altam prodicionem committit. Omnes igitur, qui in camera, licet dexterrima, sedebant, altae prodicionis rei sunt, et secundum jus terrestre borussicum, crucificandi, quadrificandi, rotandi.

Heu, heu, exclamabis, nihilne juvabit, dexterrimam partem tenuisse? Nihil infelicissime!

Ego vero, quum eligerer in cameram obscuram Francofurtensem, bene persuasum habebam, quale facinus committerem. Tamen commisi, ut domino meo regio per ipsum facinus maxima officia praestarem. Testis officiorum est ipsius concilii debilitas, imo inanitas, quae meis potissimum machinationibus exorta est. Ita facinus illud a me expiatum credo; tamen, si dominus meus regius juberet, sine murmure caput in bloccum ponerem, ut debitas poenas solverem.

Sic igitur res sese habet: utilissima est oppositio, quia ex hoc quasi semine exitium camerae exorietur, absente autem oppositione et praetextus deerit solvendi et expellendi concilii. Hoc est quod sentiebat olim dominus noster regius, quum diceret: amo oppositionem sententiae plenam; hoc est, quod orator quidam nostrae partis nuperrime significabat his ver-

bis: jamjam animadverto odorem cadaverinum in hac camera! Bene vaticinatus es, vir dilectissime. Quando vero eveniet festus dies, quo orationem funebrem habebis?

At tu, o Chalybaee, impigre et fortiter contendas, ut omnia secundum vota peragantur!

Plura scribendi tempus mihi deest; literas enim modo accepi a protectore nostro Nicolao, gravissimi momenti et quibus statim respondendum est.

Vale.

III.]

Joannes Nobilis a Fringilla domino Heckscherio, polyphago et magistro culinario imperii, S. P. D.

Pergrata mente accepi literas tuas, disertos ingenii candidi testes. Imprimis quae de conviviis apud divites Francofurti burgenses et Judaeos scripsisti mirifice me delectabant et tempora passata in memoriam revocarunt, non sine dulci quodam desiderio. Nos vero in residentia vitam admodum frugalem ducimus, pecuniae inopia et aere alieno Francofurtensi oppressi. Sinistra pars per dies noctesque de reactione in rebus politicis conqueritur: nos vero alia reactio ex-cruciat:

Reactio, reactio, reactio
Sestertium nos angit diabolica,
Reacta nummum copia et pessum data,
Θρίσις crumenae, dira pestis saeculi!

Itaque perraro adhuc erant convivia, dies festi, sollemnitates; heri tamen gregem meam in urbe Londini conciliaveram, ubi beatissima coena, amplissima vinorum copia apparatus erant. Longum est singula enumerare; mitto tibi propterea indicem ciborum cum notis coqui ingeniosissimi et doctissimi. Multa nova et inaudita invenies; explora omnia et optima retineas. Utinam nobiscum fuisses! profecto tabulam non reliquisses nisi ventre tumente et promisso, sicuti olim tibi contigit in itinere ad vicarium imperii. Ego vero jam a natura benignius exstructus sum, neque epulis egeo, ut corpulenta statura ingrediar.

Neque deerat in splendido convivio pabulum ingenii. Amicus enim poeticus carmine facetiarum pleno solennem diem celebraverat, quod maxima cum alacritate et laetitia quater et saepius canebatur. Inscribebam hic, ut animus tuus delectetur.

Gaudeamus igitur,
Dextrâ qui sedemus;
Nostra est majoritas,
Nostra est auctoritas,
Vivimus, floremus.

Ubi sunt, qui ante nos
In dextra sedere?

Munera amplissima,

Boni sensus praemia,

Illis contingere,

Vita nostra brevis est,

Brevi finietur,

Nisi ministerio,

Optimo et maximo

Srenue paretur.

Non curamus populi

Laudes et rumores;

Pulchriora tendimus,

Ministerii petimus

Laudes et honores.

Vivat noster Brandenburg,

Wrangel et consortes,

Qui servarunt patriam,

Atque democratiam;

Contudere fortes.

Vivat et Borussia

Et qui illam regit,

Vivat ministerium,

Nostra spes et gaudium,

Quod nos hic protegit.

Pereant democrati

Atque rubicundi;

Pereat Waldeckius,

Antibrandenburgicus,

Pestis hujus mundi!

Cura, ut imprimatur carmen egregium atque in
epulis cantetur. —

Non mirum tibi videbitur, quod hodie de rebus

politicis plane taceo; optime tu quoque affectionem istam corporis post multa pocula exhausta cognosti, quam appellant viri docti miseriam felinam. Adumbratum est caput, lassum corpus, manus tremebundae. Finem igitur literis imponam.

Valeas.

IV.

Christianus Pfefferus, magister laniatorius in domo piscina, Libero baroni a Fonte Murium S. P. D.

Ingratitudo est praemium mundi, ut dicit Schilerus. Ego quoque veritatem hujus proverbii expertus sum.

Divinaris, amice sagacissime, quid significare volo. Tu enim jam enumerasti in camera secunda capita dilectorum tuorum, ut dixit Goethe, et vidisti, quod nonnullum carum caput deest, atque etiam amplum caput amici tui, membri quondam concilii nationalis, ex domo piscina.

Atqui ego bene merui de patria et pericula non sane amoena et odorata perpessus sum; atque ego, ut neutram partem offendam, cum ingenti concilii applausu proclamavi, quod omnes partes in me consociaverim, centrum, sinistram, dextram. Et tamen in electu ad cameram secundam percedidi. Volo tibi

dicere, cur. Namque in urbe mea multi sunt, qui me invidebant propter diaetas trium thalerorum quotidie et hac de causa machinabantur, ut non iterum eligerer. Quum autem conburgenses mei etiam omni alii burgensi et magistro illos tres thaleros invidebant, et quum omnes eos habere volebant, denique factum est, ut nullus eos adipisceret, et dominus quidam nobilis et munere publico praeditus eligeretur.

Quod autem a te volo, hoc est. Nempe tu es vir callidus et multum tritus et propterea mihi auxiliari debes, ut ubicunque in cameram eligerer. Tu novisti certe locum aliquem, ubi duplex electus eveniebat; hic tu me recommendare debes ad novum electum, atque non dubito, ut felicem successum habebo. Scribe mihi statim, quum aptum locum invenisti. Si id habere volunt electores, possum ad eos proficisci et orationem habere. Libentius vero hic manere velim, quia iter multum constat.

Maximas gratias tibi jam nunc dico. Saluta mihi omnes qui salutandi digni sunt.

Vale. Ego semper amicus tibi deditissimus sum et manebo Christianus Pfefferus, magister laniator ex domo piscina, olim membrum concilii nationalis horussici, ubi in dextra sedebam; nunc in spe vivens, ut in cameram secundam eligerer, quod adhuc non

factum est propter malignitatem conburgensium meorum. — Vale iterum. *)

V.

Comes ab Arce Flammante, Ministerii praeses,
Collegae suo, Viro Diabolico, S. P. D.

Ago tibi maximas gratias, doctissime collega, pro communicatione regularum diplomaticarum et ad artem oratoriam pertinentium. Spero, ut opera tua ex me quoque aliquando tam magnus et tam subtilis diplomaticus fiet, quam ceteri ministri sunt. Aut potius non debebam dicere: ceteri, sed Corticarius collega excipendus erat. Nam hic, quantum equidem intelligere possum, sicut ego ipse non magnum lumen mihi esse videtur. Quin etiam credo, quod ego nunc jam melius loquere possum, quam is; balbutit enim multo magis quam ego et saepe filum orationis perdit; atque non habet talem praesentiam animi, quam ego in vita militari mihi appropriavi. Nam si ego non possum longius, et obliviscor, quae diligenter memoravi, scio tamen me comprehendere, et cum ingeniosa sententia orationem concludo, ad exemplum sic: hoc est,

*) Nota editoris. Nusquam repertum est responsum ad hanc epistolam; quare valde suspicimus, bonum magistrum laniatorium non dignatum esse literis a libero Barone a Fonte Murium,

quod dicere volebam, domini mei. Porro collega Corticarius nimiam opinionem de se habere videtur; nam semper vult longas orationes tenere, ubi tamen se sic confundit, ut nemo intelligere potest, quid proprie vult. Ego autem, quamvis homo longissimus, tamen, sicut tu mihi jussisti, semper breviter sum, quod etiam secundum aliquem auctorem rhetoricum, quem nuper legi, laudabiliter est, et concinnitas, credo, appellatur. Hoc etiam mihi assuefeci in vita militari, ubi non solemus multa verba facere, sed omnia sic breviter quam possibile commandantur. Nescio autem, cur tu, quum tamen hanc meam consuetudinem ex statu soldatico laudas, alios non minus laudabiles mores militares non pati vis, et cur mihi semper defendis, impudentia convicia sinistrae per grandia verba et per exclamationes, quales in nostra lingua valde multas habemus, debellare et prosternere. Namque quum sic faceremus, argumentationes non opus essent; et, pardonna mihi; quamvis tuam sagacitatem vehementer admiror, tamen id mihi apparere volebat, quam si tu quoque nonnunquam ipse non recte scias, quomodo respondere debes ad interpellationes et maledictas machinationes sinistrae, praesertim, quum de statu occupationis ad loquendum veniunt. Equidem tunc libentissime his verbis respon-

dere vellem, quae mihi dilectissima erant, dum adhuc in exercitu stante serviebam:

„Vos maledicta caterva nebulonum, vos ora contumeliosa, vellem quod sanctum tonitru crucis in vos veheret; ego volo vobis mores docere, vos lumpenhundi; packate vos ad diabolum.“

Sed quum me spiritus agit, tu semper uniformam mihi vellis et defendis loquere. Et tamen talis oratio bene apportata esset in camera secunda, quae ex plebejis tantum constat, et cum quibus non aristocratically et nobiliter loquendum est, sed plebejiter. Aliter non intelligunt, aut faciunt sic, ac si non intelligerent.

Ceterum in hac re, sicuti in omnibus aliis, superioritatem tuam agnosco, et tibi semper sequere volo.

Sed haec omnia sollicitudines non adessent, si maledicta responsabilitas ministerii non esset. Hanc debemus adhuc ex constitutione exjicere. Prius vitae meae non laetus fio.

Egregia mihi videtur haec cogitatio. Debes de hac re mihi cito scribere. — Vale.

VI.

Vir Diabolicus, minister interioris, Praesidi
ministerii, S. P. D.

Haud ineptum est profecto, quod tibi in fine epistolae in mentem venit: exoptatissima foret irresponsabilitas ministerii. Magnum verbum tranquillo animo locutus es. Jamjam, crede mihi, tempus illud absolutismi, jamjam Saturnia regna redibunt.

Adhuc vero tacendum est de talibus consiliis; adhuc in multis Germaniae partibus residuum quoddam febris revolutionariae superioris anni vagatur: exspectandum est, dum corpus sanum erit.

In ceteris quae scripsisti bonam voluntatem agnosco; tamen non ea sunt, quae diplomaticae subtilitati convenient.

Ante crastinam sessionem camerae secundae ad me venias. Orationem quam habebis jam scripsi; brevior est duodecim lineis, itaque facile eam memorare potes. Vale.

VII.

Carolus Risorius nobilissimo Alberto Glutinio
S. D.

Adhuc conquassatus ex camera domum redeo atque ita affectus sum, ut canapeam vix relinquere possim. Plures pulveres temperantes me in statum duxerunt, ut tibi scriberem. Ausculta et stupe, amicissime nobilista! (Cum nemo nobilitatem agnoscere velit, nihil aliud nobis superest, quam ut ipsi titulis superflue utamur.) Ministerium facinoris servantis in camera nostra prima vehementissima interpellatione offensum et glutinatum est. Valde erat in angustiis et minister exterioris vix sese complecti potuit. Interpellatio ad rem germanicam pertinuit. Quid est, quaero, Germania? Femina quaedam, pannis pictis vestita, sine vi et succo, saepissime meretrix et ancilla Russiae, Galliae, Angliae et cujuslibet alius terrae. Equidem et fractio mea serviemus doctrinae borussicae baculinae et specificaе. Si tale facinus ut illa interpellatio in camera secunda evenisset, ubi furia Juvenilis, Fagina, Ursina, Parrisina, Jacobina regnat, ubi Mons juxta Angulum silvae jacet, ubi tot homines inquieti in scamnis sinistris sedent, ego non

obstipuissem, in nostra autem camera, ubi Dulcedo et Vacca se cum Vi arborea et Chalybe miscent, hoc evenire posse, ego nunquam possibile habuissem. Nostra camera quidem a viro Hanseatico popularis maledicta est, proprie vero e burgeoisistis, nobilistis et principibus composita est et utilitates horum virorum tueri necesse est, quod jam Bulovius tristitiae plenus explicavit. Funiculus umbilicalis, qui nos cum populo conjungit, est catena aurea, praemio 500 Thalerorum, nam populus verus certe 500 Thaleros possidet, populus alius est canaglia, cujus mens subsectorum definita non apta est ad secreta politices et diplomatie capessenda. Pedes nostri stant in saccis argenteis, venter noster abundat vento diplomatico, cor nostrum resonat amore regis et dei gratia, os nostrum plenum est salutis populi, oculi nostri per perspicillum aureum adspiciunt statum terrae, mandatum nostrum non a populo, sed a rege et a viris carissimis oritur.

Sed ut redeam ad infandum nostrum dolorem! Comes quidam, qui in ordine transfugarum et haereticorum verbum ducit et pugnat, interpellavit ministrum Arminium de nota ultima in re germanica. Nonne flagitium est, ministrum aliquem interpellari, praesertim in rebus, quae ad secreta diplomatie pertinent, nonne flagitium turpissimum est, populum, hoc mon-

strum multorum capitum et ita et tot centenariorum humanae carnis, ut immortalis Thaddenius ait, de nostra politice expertum fieri? Quomodo regnari potest, si cuilibet lumpacio franco stat et permissum est, de omnibus rebus politicis, de statu financiero, de pace et guerra cogitare, loqui et quaerere, nisi timor beneficis juris canonici in omnium corde vivit, nisi policistae innumerabiles, gentes armorum et tutelae, tam secreti quam aperti, sententias, orationes et facta custodiunt, nisi spiones denunciant, nisi indices conduitarum perducuntur, nisi censor libros circumcidit, nisi ecclesia locus unus et solus est, ubi multi homines sese colligere possunt, nisi privilegia existunt, nisi habeas corpus actum veritas fit, ita ut poliziae dicatur: Habeas, capias corpus, nisi uno verbo status totalis antiquus polizisticus et bureaucraticus restituitur?

O si praeteritos referat mihi Jupiter annos! Achott! Achott! O tempora, o mores! Ubi sunt illi dies Aranjesini? Sed hae sunt consequentiae illius infortunatae emeutae plebejae, quam democratici revolutionem gloriosam mensis Martii appellant, hae sunt consequentiae impresae liberae, cui nos boni cives fere nihil aliud quam develationes famosissimas debemus, hae sunt consequentiae juris congregationis, quod solum pro bonis et probatis civibus adesse de-

beret, ut nunc Berolini, hae sunt consequentiae electionum originariarum, quae, terribile dictu! raptatores vectigalium, hoc genus pestiferum nebulonum, in gremium nostrum benedictum duxerunt. Mala arbor malum profert fructum. Hi irreverentiales nebulones, qui ad diabolum eant, plurificant ordines partis sinistrae et nihil aliud faciunt, quam scandalizare de sapientibus institutis administrativis ministerii, quod nostra ultima spes est. Deus hoc meliore! Vale et mitte mihi nonnullas novitates, quae animum meum recreant. Brachium in brachio tecum, ita saeculum meum in arenam provoco.

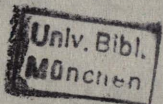
VIII.

Albertus Glutinius nobilissimo Carolo Risorio,
S. D.

Obstupui, sed tot stupendae res eveniunt in hac probrosa et merdabili aetate, cui nihil sanctum manet, ut nos stuporem dediscamus. Te felicem praedico, etsi in camera prima sine diaetis sedes, quod mediis in viris argenteis et nobilistis ut gemma in auro conservatus es. Sed quid faciamus nos in camera secunda, ubi vix parti dextrae fidem donare possumus, ubi sinistra ut unus vir surgit, si quis de populi jure

phantasizat? Fringillarius quoque interdum parti sinistrae jus dat et si Fringilla sonat, resonat Mons. De hoc tibi aliquid risibile significare volo, quod ad gaudium et horrorem omnium piorum jam in epemeride cruciata legendum est. Ille homuncio Montanus, capellanus parvulus et elegantissimus, nuper feminam suspecti adspectus viginti annorum in suum domicilium duxit, neque quisquam vidit, eam ex spelunca leonis exiisse. Secunda die iterum puellula alia viginti annorum stubam illius visitavit, iterum victima innocens in diaboli laqueos incidit. Cum lex catholica sacerdotes jubeat, personam certe quadraginta annos habentem rem familiarem curare et domum tenere, ille suisacerdos duas personas ad unam conjungit. Jam ex hac narratione stupendam sagacitatem hujus hominis cognoscis. Non habet unam guttam verecundiae nec in rebus femineis nec in politicis. Gravissimi momenti est, tales historiolas interressantes e chronica scandalosa inter homines ferre, ut moralitas virorum sinistrorum probetur et nostra virtus in optima luce ponatur. O si per purgationem renum capellano cor quoque purgaretur! Tribuna nostra est domus columbarum, in qua multae aves apparent, quae non generi cantatorum sed crakelatorum adnumerari possunt. Verecundia deest omnino nostrae camerae ac sunt homines sinistri, qui maxima cum voluptate in

hospitiis publicis cerevisiam bibere et sordidas manus plebis prensare solent. Nihil novi sub sole! Usque ad qualem casam picis petulantia et effrontia membrorum cameralium eat, ex eo elucet, quod in addressam nostram quaestio amnestiae in sceleribus politicis recepta est. Sed quis est, qui neget, scelera politica nefandissimum et horrendissimum genus omnium scelerum esse. Contra vim juris non est medicamen in nostris muris. Fiat justitia, pereat democratia, pereant fodientes democratici, hoc est symbolum nostrum, et si fundamentum juridicum habeat foramen, denuo consarcitur, aut per concessionem et promissiones et prolongationes, aut per globulos acuminatos et cartegias et shrapnellos, quos guillotinae republicanorum rubrorum multo praefero. O si haberemus unam barricadam! — Quadraginta millia Cosackos pro una barricada! Rubros monarchistas nos nominari, mihi honor maximus est. Spes nostrae sunt nullum vacuum somnium. Dum nobilistae existunt, nullus eorum pulchri temporis obliviscetur, ubi regnavimus, ubi filii nostri splendidissimum decus exercitus et saltationum fuerunt. Hoc tempus rediturum esse, est precatio mea matutina et vespertina. Nobiscum stant et cadunt bureaucratici, divites pingues, viri finanziales, quos nos horrendo motto: proprietas est furtum, capimus et proletarii macri, quos nostro

argento ad cor nostrum trahimus. Nostrae facultates nobis permittunt hoc. Precare mecum et spera. Sis versutus ut anguis. Vale et age tot quam possibiliter in secreto pro nostra re.

IX.

Philippus Precatorius Alfredo principi Gratiae
Vendicae S. D.

Ego et domus mea serviemus domino. Dominus nobis misit dolores et miseriae, ut peccata nostra punirentur; et mensura peccatorum nostrorum plena est. Igitur dominus tales viros ut te et Banum venerandum quasi virgas irae in mundum mittere debuit. Populi enim sunt ut filii, pater vero filios, quos amat, castigat. Vindobona, ut Pragae obliviscamur, pondus gravissimum amoris tui sensit et quilibet bonus civis gavisus est, quum Croatorum et Seressanorum grex victrix urbem felicem visitaret. Cum hac grege obedientia et pax et laetitia et jucunditas erga dominum reductae sunt. O felicem Austriam, quae ex procella revolutionaria per te et constitutionem auctoriatam servata est, bis felicem, quod adhuc princeps Mediae Noctis, qui diebus Martiis penates diplomaticos reliquit, paterni amore salutem tuam curat et mox re-

diturus est, etsi pes ejus in littore remoto moratur, ter felicem, quod jam flumina tua Cosackorum equis potum prae buerunt. Introitus eorum benedictus sit, nam spes mea est, hos Cosackos Baschkirosque provincias igni revolutionario incensas optime pacificaturos, renovaturos et ita purgaturos esse, ut per nullam malam Kossuthianam monetam, nullam malam sententiam deformentur. Ut in febris, ut quies redeat, venaesectio adhibenda est, ita populis revolutionantibus medicamenta temperantia recommendanda sunt. Nihil magis adjuvat quam declaratio urbis oppugnatae et clementissima donatio vitae cum pulvere et plumbo. Hanc clementiam jam in Roberto, flore Germaniae, excellentissime adhibuisti. Sensus vernaes populi, qui in aetate juvenili existit, removendi sunt. Huc pertinet praesertim idea abstrusa unitatis Germaniae. Utopiam, fortem Utopiam in Germaniam transgredi vel potius in ea intumescere necesse esse, multi clamant. Voce rauca imperatorem postulant, sed quis est, qui ex manu plebeja et callosa virorum revolutionantium, ex manu scelestae Jacobinorum in ecclesia Pauli per soveranitatem populi coronam imperatoriam sacrosanctam accipiat? Omnis eques principii Dei gratiae et legitimitatis coronam, tali modo offertam, a nuntiis stenographicis contritam, rejicere debet. Principes soli e Dei gratia per counitationem coronam

præbere possunt; alias timendum est, ne resistant et bello vel notis immineant. Praecipue videamus, ne Russia populorum fortunatrix offendatur, quae sola principum spes est, dum Ludovicus Philippus domicilium suum mutaverit. Ceterum cogita de conditionibus turpissimis Caesaritatis, cogita de suspensivo veto; o dedecus Utopiae! cogita de rejecto consilio regni; o dedecus Germaniae! cogita de communi jure eligendi, o dedecus Europae! His conditionibus nihil quam Caesaritatem umbrosam, nullum alium Caesarem quam virum stramineum adipiscimur.

Igitur pro primo revolutio omnino vincenda est, ut ita pax, quies et ordo restituantur, pro secundo vis regia ex Dei gratia et bona mater ecclesia restaurandae sunt, et pro tertio censeo, democratiam, quae mater est omnis mali, radicaliter exstinguendam esse. Hoc est, quod nos per consociationem pro missione interna adepturi sumus, cujus membrilitas honorata tibi reservatur. Fides beatificans antiquam simplicitatem sanctam et piam mox reducet et cum Dei et canonorum gratioso adjumento viperae anarchiae, quam democratici libertatem nominant, caput contundemus. Praesertim in animis impiis et illuminatis ideae democraticae luxuriantur, quamobrem intelligentia per nebulas quasdam mysticas et pietisticas adumbranda est. Multi sunt convocati, sed pauci

electi sunt, ergo pauci regnare et multi obedire debent. Omnis magistratus est ex Deo, ergo est infallibilis, inaccusabilis, illaesibilis et immortalis. Tibi quoque nomine Caesaris et Dei omnia permissa sunt. Contra stimulum lingi non potest.

Ut rex ille, pater patriae, titulo honoratissimo bombardator nominatur, tu quoque cognomine principis cononici dignissimus es. Salve decus et superbia Germaniae, dominator libertatis. *)

X.

Fridericus Guilelmus, comes ab Rosa alba,
Carolo Tractatorio, comiti e Foresta S. P. D.

Coronatus lauro honoris et post perfecta officia jamjam proficiscor e camera prima in rura paterna. Vicimus. Lapis conflicti e via removebatur. Erat iterum quaestio germanica, quae nobis has difficultates paravit, in ordine diei, id autem, quod nos per vim stultissimam artis oratoriae adipisci non potuimus, id per certamen pugillare optatissimo modo nobis contigit, O diem faustam, ubi nobilissimis patriae filiis permissum erat, patriam ipsam periculis diris per pug-

*) Nota. Responsum non inventum est. Verisimile est, principem in Hungaria ita occupatum esse, ut nullum tempus litteris adsit.

norum vim eripere. Equidem me ipsum quasi ob-
structionem et barricadam in viam eieci, portam per-
meum cadaver conclusi, adgredientibus orationes con-
tameliosas et tegumentum manus compressum in os
piscatorium procax jaculatus sum, amicos justos ac-
tenaces collegi, atque in omnes quatuor ventos dis-
persi. Ut ille Caesar alte beatus dixit: Veni, vidi,
vici, ita nos dicimus: Veni, ivi, vici. Mihi meisque
amicis fidelibus nihil aliud supererat, quam ut ca-
meram inconclusibilem faceremus. Precationes felici-
tatis et beatificationes bonorum et quietorum civium
nos sequuntur. Omnes consentiunt, si orationes et ad-
hortationes nihil adjuvent, pugnis et bajonettis rem ge-
rendam esse. Equidem intelligere non possum, quo-
modo quispiam consiliis gubernativis sese opponere
possit. Nemo alius quam homo plebejus suas pro-
prias sententias de rebus secretis politicis habere pot-
est, omnis alius voluntatem domini agnoscit et se-
quitur. Quod dominus facit, bene factum est. Nos
bene scimus, quid democratici velint, quales laqueos
nobis tendant, sed cum Dei gratia omnes dilacerabi-
mus et antiquum statum restituemus.

Quod Deus bene vertat. Vale.

Postscriptum. Equidem sum et maneo, vivo
et morior specificus nigro-albinus. Igitur semper
unum nigrum et unum album tegumentum manus gla-

ciatum induo, atque valde mihi caput fregi, quomodo totum meum corpus per duos dilectos colores optime ornare possem, ut omnes viderent, qualis essem ambiguus neque indifferens. Si tu tale remedium, etsi in paludē quadam inveniatur, cognoscis, mihi significes quaeso. —

XI.

Tobias Jacobus, Philistaeus Halensis, Uxori
dilectissimae S. P. D.

Quamquam, uxor carissima, jam diutius in residentia vivo, et jam aliquantulum ad barbas et ora rubicunda democratorum assuefactus sum, quamquam proletarii montium caprearum non ita terribiles sunt quam anno praeterito, quamquam neque somnium Republicanum rubri, neque librarii volantes exclamantes in plateis Krakelatore et Kladderadatsch animum quietum ambulantium terrent, quamquam bajonettarum copia in muris est, quamquam viri tutelarii corpus illaesibile abordinati tuentur, quamquam, uno verbo, Wrangelius vivit et verbum suum tenuit, tamen, uxor dilectissima, persaepe anxietas quaedam pectus meum intrat et cor dilacerat et cogito apud me, ut ideae communisticae magis magisque capita hominum nil habentium occupent atque tandem aliquando cum ingenti tumultu,

ad omnium possidentium ruinam vereficientur. — Quales et quantae hae anxietates sint, ex fragmento diarii mei, quod tibi hic mitto, videbis. Scribo enim omnia memoranda quae mihi eveniunt stilo eleganti, quia orationem, quam mox de conservando statu occupativo habebo, quibusdam diarii excerptis ornare volo. Praelege has literas omnibus bonis amicis et vicinis, ut videant, quam periculosum et molestum sit officium abordinati.

Valeas ac me ames.

Fragmentum Diarii mei.

Calendis Apr. Hodie matutina hora, quum vix lectum reliquissem, et in coffea haurienda gaudebam, porta mea subito quatuor aut quinque ictibus vehementer pulsata est. Dubitabam, num aperirem, nam divinatio quaedam mihi aliquid terribile praedicebat. Tamen ausus sum et hominem intrare jussi. Intrat monstrum hominis, una ex personis quae bonum Virum Aquaticum in diebus Novembribus terrebant. Erat barba longa, sed per multos dies, ut apparebat, incomta; humeros adumbrant capilli, barbae et capillis color est cruentus, symbolum anarchistae et communistae. Obstupui steteruntque comae, vox faucibus haesit. Tandem vox redibat et quaerere poteram, quid vellet iste. Quamquam taedebat animum, proletarium alloqui, tamen dulcissima voce, ne offendatur vir terribilis,

quaesivi: quid vis, amice? Tremebam profecto et ita alteratus eram, ut in sellam me rejicere et profunde expirare deberem. Responsum brevissimum erat: „Pecuniam.“ Libentissime, amice, dicebam ego, habes hic tres penningos; eme tibi schrippam, quae tibi bene sapiat. At ille: „Famem non habemus, sed sitim, multam sitim.“ Quid ego tunc responderim, mihi ex mente cecidit, nam haec petulantia post liberalitatem meam et post verba humanissima animum meum sic concusserat ut mentis non amplius compos essem. Credo tamen, quod me adhuc graviter afficit, me illi unum thalerum dedisse, sic perturbatus et confusus eram, nam quum mens mihi rediret, ille evanuerat, et in crumena mea postea defectum unius thaleri animadverti. Tali modo plebs residentiae perversa et pessimata est. Ut me restaurarem et vires colligerem, in urbem Londini me contuli, ubi nonnulla pocula vini portensis delevi, ut in statu essem, sessionem camerae visitare. Iterum novum exemplum, quod ad notam sibi sumant illi temerarii et maligni, qui statum occupatorium tollere volunt. Ceterum credo, inimicum quendam sinistrae partis mihi illum nebulonem admisisse, ut ex hac perturbatione animi aegrotarem, itaque impedirer, quominus proximo die orationem egregiam de statu occupatorio conservando haberem. Talibus machinationibus sinistros libentissime uti ex spectatore gazettae cruciatae didici. O tempora, o mores!

Im Verlage von F. Kuhnt in Eisleben sind erschienen
und in allen Buchhandlungen zu haben:

Commers-Liederbuch

für

Deutschlands Liedertafeln und fröhliche Sänger

von

A. Fröhlich.

Preis 10 sgr.

Dieses Commers-Liederbuch enthält unter einer Auswahl der beliebtesten Volks- und Trinklieder für vierstimmigen Männergesang, mehrere werthvolle Original-Compositionen, und hat den Zweck, bei Sängerfesten, bei Zusammenkünften mehrerer Vereine, sowie zu allen fröhlichen Gelegenheiten der Liedertäfler ein steter Begleiter zu sein.

Matthes, Vermessungs-Revisor: Wie kann jeder Grundbesitzer ohne alle Vorkenntnisse und ohne kostspielige Apparate sich in wenigen Stunden in den Stand setzen, den Flächen-Inhalt seiner Grundstücke mit Zuverlässigkeit selbst zu finden? Eine kurze, leichtfassliche, auf die einfachsten Principien begründete Messungs-Methode, um den Flächen-Inhalt der Grundstücke zu ermitteln, nebst Entwickelung der dazu erforderlichen Rechnungsarten und geometrischen Lehrsätze. Ein nothwendiges Handbüchlein für jeden Grundbesitzer, für alle Ortsschulzen, sowie auch als Leitfaden für alle Volksschullehrer, welche ihren Unterricht auf diesen jetzt so nöthigen Zweig des Wissens ausdehnen wollen. Mit 4 Figurentafeln.
Preis 15 Ngr.

Der

Bürgerwehrmann

in seinen

Dienstverrichtungen.

Eine kurze leichtfassliche Anleitung beim Exerciren,
zur Führung des Gewehrs und Säbels,
sowie eine Uebersicht

der

nöthigsten militärischen Kenntnisse

Herausgegeben von

L. Beyroth, Feldwebel a. D.

Preis 3 Sgr.

Ferner sind in demselben Verlage erschienen:

Teofilo Folengo's

Moscaea oder Mückenkrieg.

Ein komisches Heldengedicht in macaronisch-lateinischen Versen.

Mit Worterklärungen und Anmerkungen

herausgegeben von

F. W. Genthe.

Preis 10 Sgr.

Durch Form und Inhalt eines der ergötzlichsten komischen Gedichte, welche die europäischen Literaturen aufzuweisen haben, welches jeden Freund des Scherzes, der mit der lateinischen Sprache vertraut ist, sicher befriedigen wird. Der Herausgeber hat die Schwierigkeiten des Verständnisses, welche aus der Sprachmischung entstehen, durch seine Erklärungen und Anmerkungen gehoben. Die Ausgabe ist die erste, welche in Deutschland erschienen ist.

H. C. Fuchs's komisches Heldengedicht

Der Mückenkrieg.

Nach der Ausgabe von 1600, mit den Varianten der Schnurr'schen Bearbeitung, und einer Einleitung,

herausgegeben von

F. W. Genthe.

Neue Ausgabe. Preis 10 Sgr.

Dieses Gedicht, eine deutsche Bearbeitung von Folengo's Moscaea, ist an sich sehr unterhaltend und gewährt eine interessante Vergleichung für die Leser des Originals, denen es zuweilen willkommenen Aufschluss über einzelne schwierige Stellen geben dürfte. Dem Gedichte geht eine sorgfältig gearbeitete literarische Einleitung voran.